

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententiæ adversariorum proponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. IV. An Vnitas sit, &c. 265

dem lapidem esse, & non esse ipsum; ad primam consequentiam distinguo illam, erit vnum fictitium, & chimerice concedo, realiter, & transcendentaliter, nego.

Ad primum secundæ sententiæ respondeo, concedendo maiorem, & negando minorem; ad secundum concedo maiorem, & nego similiter minorem; ad probationem respondetur eadem ratione posse probari, negationem albedinis; seu non esse album esse de essentia hominis; siquidem illius contradictoriū, scilicet esse album non includitur in essentia hominis; dicimus igitur vnum ex illis contradictorijs necessario sequi ad essentiam vnius, non tamen constituere essentialiter vnum.

QVÆSTIO IV.

An vnitas sit adequatam, & proprium attributum entis.

SECTIO I.

Sententia Adversariorum proponuntur.

1. **P**rima sententia est P. Vasquez, 1. p. disp. 12. cap. 3. tom. 2. docentis vnum non converti adæquate cum ente; probatur hæc sententia sic.
2. Primo membrum dividens non potest adæquate converti cum toto membro diviso: sed ens est divisum, & membra dividentia secundum Aristotelem 10. met. cap. 1. sunt vnum, & multa; ergo neque adæquate convertitur cum vno; neque cum multitudine; ac proinde vnum non erit adæquatam attributum entis, quia adæquatam attributum convertitur cum essentia, cuius est attributum.
3. Confirmatur, quia quæ essentialiter opponuntur, non possunt eidem adæquate convenire; sed vnum, & multa opponuntur essentialiter: ergo non possunt eidem enti adæquate convenire.
4. Secundo, si vnum converteretur cum ente, cuiusque conveniret ratio entis, conveniret etiam ratio vnius; sed non venit ratio vnius, cuiusque convenit ratio entis; ergo vnum non convertitur cum ente. Maior est evidens; probatur minor; multitudini hominum, v.g. convenit ens reale; sed multitudini hominum non venit vnitas; ergo alicui convenit ens reale cui non venit vnitas; probatur maior; multitudo hominum est aliquid; non enim est nihil, aut figmentum rationis; sed omne illud, quod est aliquid à parte rei est ens reale: ergo multitudo hominum est ens reale.
5. Secunda sententia asserit, nullum attributum addens negationem, esse proprie attributum; unde si vnum addit negationem supra ens, non est proprie attributum entis; sic P. Hurtado in metaph. disputat. 3. sect. 3. dicto 1. hæc sententia probatur sic.
6. Primo attributum pro formali est idem à parte rei cum essentia; sed negatio, & privatio non est idem à parte rei cum ente; ergo. Probatur minor: attributum solum distinguitur per rationem à R. P. Ideph. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. 1.

subiecto, alias non erit attributum, sed stricta passio.

Confirmatur, quia attributum est conceptus 7 secundarius eiusdem subiecti solum nostro modo concipiendi supponens primum; & quidditativum; sed negatio plusquam ratione distinguitur à subiecto, & præterea in re supponit conceptum primum, & quidditativum; ergo.

Secundo attributum potest in abstracto prædicari de essentia; ut Deus est omnipotentia, rationalitas est risibilitas; sed negatio, aut privatio non potest prædicari in abstracto de ente; sunt enim falsæ hæc enuntiationes, ens est negatio; entitas est privatio.

Ultimo; quia illud attributum, quod dicit negationem, convenit vnivoce cum ente rationis in ratione negationis; sed illud, quod convenit vnivoce cum ente fictitio non potest esse attributum entis realis, v.g. Dei; ergo vnum, quod addit negationem, non est attributum entis; maior sic probatur, quia si præcise ratio negationis spectetur, quia merum nihil est; non habet magis ut dicat ordinem ad ens reale, quam ad ens rationis, quo fit, ut ab omnibus negationibus vna ratio præcindi possit; ergo.

SECTIO II.

Aliqua certa notantur.

Primo advertendum est, duplex esse prædicatum conveniens enti ut sic, aliud essentialiale, & primum, aliud secundarium; primum est definitio entis, v.g. non repugnat existere realiter vel habens essentiam realem; secundarium est, de quo nunc controvertitur, & hoc est triplex, v.g. vnum, verum, & bonum, quæ prædicata communiter secundario conveniunt enti dicuntur, quia autem omnibus entibus conveniunt, ita ut nullum sit ens, quod non habeat vnitatem, veritatem, & bonitatem, & videantur reciprocari cum ente; ideo de illis, & præcipue de primo, scilicet vno interrogatur, an sit attributum proprie, & adæquatum vel proprietatis respectu entis ut sic. Ad quod advertas, licet, quod dupliciter potest aliquid proprietatis alterius nominari proprie, & secundum rem vel secundum conceptibilitatem: Ad hoc autem ut sit proprietatis vera alterius, ut ait P. Suarez in intr. disp. 1. sect. 1. quatuor condiciones, ut minimum requirit; prima est ut ipsa proprietatis sit aliqua res proprie, id est positiva entitas, ut adnotat D. Thomas opusc. 92. & in 1. disp. 4. & quodlibet 24. & 5. met. lect. 7. nam si nihil est, vel si est negatio, non potest proprietatis vocari in rigore loquendi. Secunda est ut distinguatur ab illo, cuius est proprietatis à parte rei adæquate, & totaliter; v.g. risibilitas distinguitur à rationalitate; nam si sit idem cum illo, potius essentia, vel de essentia eius debet dici, quam proprietatis. Tertia ut adæquate illi conveniat, seu cum illo convertatur; agimus enim de proprietate, quæ per se secundo aliquid convenit; nam hæc sola est, quæ sub scientiam cadit & demonstrari potest. Quarta denique ut subiectum, seu id cuius est proprietatis non sit de intrinseca ratione, & essentia talis proprietatis; quia ut Aristoteles dicit lib. 7. met. tex. 18. & 1. poster. cap. 18. tex. 35. subiectum non cadit intrinsece, & essentialiter, sed solum ut additum in definitione passionis, alioquin mutuo

L l ita